

Arrest

nr. 248 786 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 juni 2019 aan de Belgische grens, vergezeld van haar zoon J.J.S.S., een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 augustus 2019 werd haar zoon G.E.S.S. geboren te Brussel.

1.2. Op 10 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 12 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 14/06/2019
Overdracht CGVS: 21/06/2019*

U had op 9 september 2019 van 14.10 uur tot 18.22 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en uw advocaat, meester Vincent Hauquier loco meester Jessica Davila-Ardittis.

A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 22 februari 1986 in Barquisimeto, waar u tot uw vertrek naar België woont. Toen u twee jaar oud was is uw moeder vertrokken. U bleef achter bij uw vader. Uw jongere broer S. M. C. R. (CG (...)) werd geadopteerd door familie. Na uw secundaire studies werkt u geruime tijd in de autoverzekeringssector. Wanneer uw zoon J. J. geboren wordt in 2007, richt u een kapperszaak op die u tot 2015 uitbaat. In 2006 wordt u lid van Acción Democrática en u begint vanaf 2012 toen de Mesa de la Unión Democrática (MUD) gevormd wordt effectief voor de partij te werken als vrijwilliger. U voert taken uit die gaan van het aantrekken van nieuwe partijleden, over het logistiek voorbereiden van protesten en eraan deelnemen tot het regelen van transport naar de kiescentra. Tijdens de protesten van 2014-2015 of 2015-2016 bekogelen de colectivos uw huis en dat van de burens met stenen nadat ze vermoedelijk u en andere protesteersders de huizen hadden zien binnenlopen. In 2016 krijgt u een rubberkogel in het been. Tijdens de verkiezingen treedt u telkens op als vertegenwoordiger van de MUD in een kiesbureau in La Carucieña. U stelt daarbij onregelmatigheden vast waarover u verslag uitbrengt bij de CNE en u wordt meerdere keren en soms met geweld uit het kiesbureau weggehaald, in de beginperiode door de Bolivariaanse cirkels en later door de colectivos. U hebt ook een aanvaring met S. die de PSUV vertegenwoordigde in het kiesbureau. Ze slaat u in het gezicht en bedreigt u. Bij de presidentsverkiezingen in mei 2017 stelt u vast dat een buurtbewoner die sinds 2014 gevangen zat zijn stem had uitgebracht, wat niet mogelijk was. U deed daar eveneens aangifte van. Vervolgens wordt u door de colectivos, een groep van 15 mannen, geslagen en uit het kiesbureau gezet. U verlaat La Carucieña van en verblijft gedurende zes maanden van februari 2018 tot september 2018 in het oosten van de stad, op Avendida Lara. In die periode baat u een restaurant uit. Dit gaat echter failliet waardoor u genoodzaakt bent terug te keren naar La Carucieña. U voert logistiek werk uit voor de MUD bij de verkiezingen van maart 2019, maar u gaat niet langer de straten op om te protesteren. Op 12 april 2019 komt u een van de mannen die u uit het kiesbureau had gezet tegen op de markt. Hij spreekt u aan en vraagt of u nog steeds voor A. P. M. werkte. U vertelt hem van niet, maar voegt eraan toe dat u zal blijven verder vechten. Ook verwijt u hem dat ze dieven en corrupt zijn waarop hij zegt dat u zich gedeisd moet houden. Op 30 april 2019 vindt een mars plaats. Daarbij wordt een politieagent neergeschoten de colectivos waardoor de mars uit elkaar gedreven wordt en iedereen naar huis gaat. Van een politie-inspecteur J. D., krijgt u te horen dat ze de daders achter de schietpartij hebben kunnen vatten. Op de beelden van de daders die J. u doorstuurt, ziet u tot uw eigen grote verbazing ook de twee mannen die u aanspraken op de markt, C. E. en zijn handlangers. Op 1 mei besluit u niet deel te nemen aan de marsen en de strijd te staken aangezien u van J. de informatie krijgt dat de gouverneur van de deelstaat Lara de daders in vrijheid heeft gesteld. U informeert A. en draagt uw taken over aan iemand anders. U vreest dat C. E. u of uw kinderen zal raken door u gevangen te zetten. U verkoopt apparaten en zamelt geld in om het land te verlaten. Op 12 juni 2019 verlaat u uw land. U reist legaal het land uit via de luchthaven van Maiquetía en maakt een tussenlanding in de Dominicaanse Republiek vooraleer u op 14 juni 2018 voet op Belgische bodem zet. Na aankomst op de luchthaven in Zaventem wordt u overgebracht en vastgehouden in het gesloten centrum van Tubize omdat u niet over een terugkeerticket beschikte en niet kon aantonen dat u de visumvrije verblijfsduur verbonden aan uw nationaliteit zou respecteren. U mag evenwel later het gesloten centrum verlaten. Op 14 augustus 2019 wordt uw zoon G. S. M. geboren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de Venezolaanse paspoorten en identiteitskaarten van u en uw zoon J. J., documenten met betrekking tot uw politieke activiteiten in Venezuela, foto's van activiteiten van de oppositie waar u al of niet aan deelnam en een USB met onder andere foto's en video's van de arrestatie van C. E. en andere leden van de colectivos.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u represailles van de autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen omwille van uw politieke activiteiten.

U verklaart dat u voor uw vertrek uit Venezuela jarenlang politiek actief was. In 2006 sloot u zich als lid aan bij Acción Democrática en in 2012 begon u voor de Mesa de la Unión Democrática (MUD) vrijwilligerswerk te doen, bestaande uit het maken van propaganda voor uw partij en de MUD en het deelnemen aan protesten. Vanaf 2017 begon u logistieke hulp te bieden bij protesten en verkiezingen. Tijdens de verkiezingen in uw land trad u meermaals op als lid van het lokale kiesbureau (CGVS, p. 10-11, 12, 15-16, 19). Uit uw verklaringen blijkt in ieder geval niet dat u een leidinggevend figuur was noch dat u een vooraanstaand criticaster was. Uw rol en uw politieke betekenis blijken dan ook beperkter dan dat u wil laten uitschijnen.

Bovendien moeten er een aantal kanttekening worden geplaatst bij het beeld dat u van uw politieke activiteiten schetst. U staft uw verklaringen met een aantal documenten, waaronder drie documenten van de CNE waarin u als waarnemend lid van het kiesbureau wordt vermeld en twee brieven opgesteld door politieke partij en vleugel waartoe u behoort. Een brief is van de hand van de secretaris generaal van Lara van Acción Democrática en dateert van 2 januari 2019. De andere werd opgesteld door de regionale coördinator van de MUD van de deelstaat Lara en dateert van 20 mei 2019. In de brieven van de CNE van 2018 treedt u op als lid van Avanzada Progresista. U hebt echter met geen woord gerept over deze partij. Daarnaast moet worden opgemerkt dat geen enkel van deze documenten in originele vorm werd afgeleverd, waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Er moet gewezen worden op enkele vormelijke aspecten in de documenten die dateren van 2018 en 2019. Zo valt de vermelding van uw naam in de twee brieven van de CNE van 2018 op en de vermelding van de datum in de brief van 20 mei 2019. Deze lijken in een kleiner lettertype te zijn geschreven dan de rest van de brief (behalve de vermelding op de brief van 15 december 2018) en bevinden zich ook iets lager dan de rest van de regel, wat laat vermoeden dat de documenten aangepast werden. Op de USB bevond zich eveneens een gescande versie van de brief van de MUD van 2 mei 2019. Hierin staat geen verwijzing naar de datum, maar wel "petición de parte de la interesada" of uitgereikt op vraag van de geïnteresseerde. Het toont duidelijk aan dat dit document werd aangepast. Corruptie valt dus in geen geval uit te sluiten. Dergelijke documenten kunnen niet alleen aangepast of gewijzigd zijn, ze kunnen ook op uw vraag zijn aangemaakt. Het feit dat u dergelijke documenten aflevert is dan ook onvoldoende bewijs voor uw jarenlange politieke activisme. Naast de documenten legt u nog een aantal foto's neer van uw activiteiten en die van de politieke vleugel waartoe u behoort. Enkel op een foto bent u zichtbaar. Dit is een foto van 2014 waarop u te zien bent met een spanbord. Op dit spanbord staat echter geen melding van Acción Democrática of MUD. De borden die te zien zijn in de andere foto van 2014 refereren evenmin aan een politieke partij of vleugel. Deze foto's kunnen dus niet zonder meer uw verklaringen staven. De overige foto's die u neerlegt, hebben betrekking op activiteiten van de oppositie in uw stad in 2019. Op geen enkele foto bent u te zien. Bijkomend moet ook worden opgemerkt dat u geen andere stukken neerlegt die uw verklaringen over uw politieke activiteiten kunnen ondersteunen. Dit is hoe dan ook opmerkelijk voor iemand die van 2012 tot begin 2019 betrokken was bij allerlei activiteiten van de oppositie in Barquisimeto. Verder is het ook opvallend dat u de presidentsverkiezingen meermaals in 2017 situeert (CGVS, p. 11 en 18) terwijl deze in 2018 plaatsvonden. Ook de documenten die u voorlegt, hoewel hier eerder bedenkingen bij gemaakt werden, spreken over uw aanwezigheid in het kiesbureau in 2018. Door dit alles rijst de vraag rijst of u wel degelijk dermate politiek actief was als u beweert.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus

Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

De feiten die zich voordeden in Venezuela kunnen als volgt worden samengevat. U verklaart dat tijdens de vele protesten in de stad de ruiten van uw huis met stenen werden bekogeld door colectivos en dat u tijdens een betoging een rubberkogel in uw been kreeg. Verder stelt u dat u meermaals samen met nog andere vertegenwoordigers van de oppositiepartijen al of niet met geweld uit de kiesbureaus te zijn gehaald. U werd een keer fysiek aangevallen door een regeringsgezinde buurtbewoonster S. en nadien ook meermaals verbaal omwille van uw politieke kleur. U werd op de markt bedreigd door C. E., die deel uitmaakt van de colectivos en later ook achter de moord op een politieagent bleek te zitten maar alsnog vrijuit ging (CGVS, p. 10-11).

Bij dit alles moet eerst en vooral worden opgemerkt dat uw verklaringen over bepaalde feiten niet eensluidend en op sommige vlakken ook vaag zijn en dat uw reactie op de geweldpleging tijdens de verkiezingen weinig aannemelijk is. Dit alles ondermijnt in zekere mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo vermeldt u tijdens het asielrelaas dat u ten tijde van de presidentsverkiezingen in 2017 een woordenwisseling had met een persoon die deel uitmaakte van de colectivos, meer bepaald C. E. Daarna stelt u dat u een bedrijf oprichtte en zes maanden doorbrengt op Avenida Lara. Vervolgens verklaart u op 12 april 2019 in La Carucieña te zijn aangesproken en bedreigd door diezelfde persoon van de colectivos. Hij zegt u op dat moment dat u beter kunt stoppen met uw activiteiten. Wanneer u hem antwoordt dat uw politieke vleugel zal winnen en de regering zal omverwerpen, waarschuwt hij u dat u dan zal moeten instaan voor de gevolgen. Later, bij het overlopen van de verschillende feiten, brengt u een andere versie. Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over de woordenwisseling met C. E., weidt u uit over de man zelf. Vervolgens wordt u gevraagd in detail te vertellen over de feiten die zich in het kiesbureau afspeelden. U zegt dat u er een woordenwisseling ontstond nadat u zag dat de cijfers niet overeenstemden met de cijfers uit de boeken. Vervolgens haalde een groep van 15 personen onder wie C. E. u uit het kiesbureau. Dit alles is vrij algemene weergave zonder dat u hierbij details of specifieke elementen aanhaalt.

Gevraagd wat C. E. u vertelde, antwoordt u dat hij u op dat moment enkel geslagen heeft en er niet gesproken werd. De woordenwisseling, stelt u, vond pas later plaats, met name in april 2019 (CGVS, p. 10-11 en 16-18). U wijzigt dus het moment van de woordenwisseling, nadat u het eerst twee keer tijdens de verkiezingen in het kiesbureau situeert. De woordenwisseling is niet het enige feit dat u naderhand op een ander moment in de tijd kadert. Zo situeert u uw aanvaring met S., waarbij ze u sloeg, in eerste instantie in de verkiezingsperiode van 2012. Later stelt u dat dit in 2014 of 2015 gebeurde en dat ze nadien enkel nog verbaal gewelddadig was tegen u (CGVS, p. 10, 14-15 en 19). Dit is echter niet de enige opmerking die bij de aanvaring met S. kan worden gemaakt. Ook bij uw reactie op de fysieke agressie in het kiesbureau kunnen vraagtekens worden geplaatst. U ontkent namelijk aangifte te hebben gedaan van de geweldplegingen die u en anderen ondergingen in het kiesbureau. De reden hiervoor was, volgens uw verklaringen, dat u de identiteit van de daders niet kende. Het enige wat u deed, was berichten over de intimidaties en bedreigingen van de colectivos in de ochtenduitzendingen van de radiozenders over La Carucieña. Wat S. betreft, haalt u aan dat ze een ouder persoon was die u enkel bij voornaam kende en dat uw familie u adviseerde geen verdere stappen te zetten (CGVS, p. 14-15 en 18). Toch kunnen deze redenen onvoldoende uw gedrag ten aanzien van S. uitklaren. Het feit dat u de achternaam van de vrouw niet kende, hoeft niet te betekenen dat u geen klacht tegen haar kon indienen. U wist immers wel waar ze woonde en bovendien lijkt het niet onmogelijk te zijn geweest om haar naam als vertegenwoordigster van de PSUV in het kiesbureau te weten te komen. Hiertegen werpt u op dat u handelde naar het advies van de religieus ingestelde familieleden bij wie u inwoonde en die u tevens adviseerden uw politieke activiteiten te staken (CGVS, p. 15). Dit is hoe dan ook onvoldoende ter verantwoording. Voor het overige slaagt u er niet in het moment in de tijd te situeren waarop uw huis met stenen werd bekogeld. Tijdens het asielrelaas situeert u het in de periode tussen 2013 en 2016. Wanneer u later specifiek gevraagd wordt naar een tijds kader, zegt u dat het plaatsvond tijdens de protesten van 2014-2015 of 2015-2016 (CGVS, p. 16). Van iemand als u die nauw betrokken was bij de protesten, die eraan deelnam en ze mee hielp organiseren, zou dan ook verwacht worden dat u dit incident beter in de tijd kunt plaatsen. Het geheel van bovenstaande vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De feiten die u aanhaalt zijn niet alleen vaag of weinig eensluidend. Ze zijn op zich ook onvoldoende zwaarwichtig om te worden gecategoriseerd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u specifiek en systematisch werd geviséerd door het regime of regimevoorstanders. De persoon voor wie u de grootste vrees koestert, heeft u slechts een keer persoonlijk benaderd en dit in april 2019. Daarbij ging het om een verbale intimidatie. U haalt verder geen andere benaderingen van de man aan waarbij u specifiek werd geviséerd. Uw verklaring hiervoor is dat u niet meer zo vaak de straten op kwam in 2019 en u uw werkzaamheden achter de schermen uitvoerde. Daarbij komt nog dat u zich op het moment van de intimidatie door C. E. alweer zes maanden in La Carucieña woonde (CGVS, p. 18). Indien de man u werkelijk viseerde, zou er worden verwacht dat hij u veel eerder had proberen te benaderen. Zijn laattijdige reactie wijst er dan ook op dat u niet dermate onder de negatieve aandacht stond van de colectivos of de autoriteiten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politiek activisme voor Acción Democrática en de MUD niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Uit uw verklaringen en de stempels in uw paspoort blijkt bovendien dat u in 2018 en 2019 het land meermaals probleemloos en op vertoon van uw Venezolaans paspoort kon in- en uitreizen. Zo verklaart u dat u in 2018 twee keer legaal reisde naar Colombia voor medicijnen en haalt u bij uw definitieve vertrek in 2019 geen noemenswaardige problemen aan op de luchthaven in Maiquetía. Over dit laatste verklaart u dat uw koffers, het zwangerschapsverslag en het attest van uw zoon werden nagekeken en dat er verder geen andere controles plaatsvonden (CGVS, p. 8-9). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van een oppositiepartij en uw vroegere politiek activisme.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De paspoorten en identiteitskaarten van u en uw zoon vormen enkel een bewijs voor uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten en foto's met betrekking tot uw politieke activiteiten en die van uw politieke partij werden hierboven al besproken. De USB en de overige foto's bevatten beelden van de arrestatie van uw vermeende vervolger en zijn handlangers in de context van de moord op een politieagent. Deze beelden kunnen dan wel een beeld weergeven van de man die u vreest, maar ook niet meer dan dat.

Er kan op basis hiervan geen verband worden gelegd tussen deze persoon en de intimidatie die hij naar u toe geuit heeft. De USB bevat verder nog alle andere documenten die u hebt neergelegd, behalve de brieven van de CNE en Acción Democrática. Verder zijn er nog andere video's en foto's van protesten en van waterverdeling op terug te vinden, maar u bent nergens op te herkennen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de

nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U verklaart immers dat u niet kan terugkeren naar uw land uit vrees dat u geen dak boven uw hoofd zou vinden, uit vrees voor een gebrek aan voedingsmiddelen en uit vrees voor uw gezondheid en die van uw kinderen. Voor uw zoon vreest u daarnaast dat hij geen werk zal kunnen vinden met zijn diploma (CGVS, p. 20). Wat de huisvesting betreft moet erop worden gewezen dat u en uw zoon op een periode van zes maanden na altijd bij familieleden in La Carucieña hebben ingewoond. U trok opnieuw bij hen in nadat uw bedrijf failliet was gegaan en u de huur op Avenida Lara niet langer kon betalen (CGVS, p. 4 en 19). Wat uw vrees voor uw gezondheid en die van uw kinderen betreft, stelt u dat de kans bestond dat u in het kraambed was gestorven, mocht in Venezuela zijn gebleven. Ook vermeldt u dat u mogelijk een bovenbuikbreuk heeft, wat u hier in België medische ging laten opvolgen. U brengt echter geen medische documenten aan waaruit blijkt dat u of uw kinderen zouden lijden aan ernstige en/of chronische gezondheidsproblemen. Uw vrees dat uw zoon geen werk zal kunnen vinden met zijn diploma is vooralsnog hypothetisch en ver toekomstgericht. Uw zoon is momenteel immers 12 jaar oud. Bovendien is dit element noch uw gezondheidstoestand op zich een element dat als dusdanig valt onder de bepalingen overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U toont daarnaast niet aan dat u en uw kinderen meer dan andere Venezolanen zou worden getroffen door de crisis en voedselschaarste die op dit moment in Venezuela heerst. In uw geval moet rekening worden gehouden met het gegeven dat u in het verleden een beroep hebt gedaan op uw familiaal netwerk. Zo slaagde u er dankzij een uitgebreid netwerk aan familieleden erin het nodige geld te verzamelen voor uw reis naar België en die van uw zoon. Daarnaast moet ook worden aangestipt dat u een groot aantal familieleden hebt die legaal in België verblijven (CGVS, p. 7-8).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd en die niet via de links terug te vinden is, werd toegevoegd aan het administratieve dossier

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift bevat twee middelen.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");".

Verzoekster heeft ernstige vervolgingen en bedreigingen voor vervolgingen ondergaan in haar land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van een erge, politieke zowel als economische crisis in Venezuela, waar de onveiligheid ook verontrustend is.

Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omdat zij door ondersteuners van de regering vervolgd wordt. Zij was sinds 2006 lid van de oppositie. Ze werkte onder anderen als jongerensecretaris, waardoor ze voor het werving van jongeren verantwoordelijk was. Ze was vertegenwoordiger van haar partij in kiesbureaus tijdens verschillende verkiezingen, ze nam deel aan protestmarsen, deelde flyers uit, en voerde logistieke taken uit. Dit wordt door de bestreden beslissing niet betwist. Ze toonde dus openlijk en in een officiële functie van lid haar steun aan de oppositie.

Zoals door objectieve bronnen wordt aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten of mensenrechten verdedigers vervolgd. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 21 oktober 2019, nr. 227 665). Verzoekster herhaalt dat zij actief en openlijk de oppositie ondersteunde (als jongerensecretaris, als vertegenwoordiger van haar partij in kiesbureaus, ze nam deel aan protest marsen, deelde flyers uit, en voerde logistieke taken uit, ...). Geen van deze gegevens worden door de bestreden beslissing betwist.

Bovendien heeft de onveiligheid een nieuwe drempel bereikt. Het geweld werd zowel door het leger, de politie, de colectivos, als door gewapende bendes gepleegd, zonder dat slachtoffers bescherming van hun overheden verkrijgen kunnen.

Daarna bespreekt verzoekster het standpunt van UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld, van 2 december 2016 voor het beoordelen van de vrees voor vervolging. Zij vraagt om UNHCR's "*Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions*" in acht te nemen. Dit document vermeldt: "5. For the purpose of these Guidelines, the phrase "*situations of armed conflict and violence*" refers to situations that are marked by a material level or spread of violence that affects the civilian population. (...)". In dit rapport van UNHCR worden een aantal belangrijke principes naar voorgeschoven voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging in een context zoals deze van Venezuela. Voor het beoordelen van de vervolging dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging. Zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict kunnen, cumulatief of onafhankelijk van elkaar vervolging uitmaken. Op 4 juli 2019 hebben de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd over de situatie (verzoekschrift, stuk 16).

Het verzoekschrift licht daarna vier onderdelen toe: (A) De gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie; (B) De onveiligheid; (C) De politieke veranderingen en erge spanningen; (D) De erbarmelijke socio-economische situatie.

(A) De gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie

Elke vorm van oppositie wordt inderdaad in Venezuela onderdrukt. Leden van de oppositie, zowel als gewone betogers worden willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden gedetineerd. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie (verzoekschrift, stukken 5, 6, 7, 8, 10, 16).

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, zet de regering verder willekeurig geweld in tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familieleden van oppositieleiden, die niet zelf betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering. Bovendien, werden tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 opnieuw 900 betogers gearresteerd, en 41 gedood door de politie. Recentelijk (op 21/03/2019) werd de stafchef van de beweging van Jüan Guaido, Roberto Marrero door de politie gedetineerd, op voorwendsel van het voorbereiden van een terroristisch aanval. Ook buitenlandse journalisten werden gedetineerd. Sinds 2014, werden meer als 12.400 mensen gearresteerd, wegens deelname aan manifestaties. Buitengerechtigde executies, intimidatie, en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers zijn gewoonlijk geworden in Venezuela. Verschillende betrouwbare bronnen melden dat mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden, zowel als hun familieleden. Uit informatie van de VN blijkt ook dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden. Verschillende leden van de oppositie werden door de politie gearresteerd, gefolterd, en zijn onder onopgehelderde omstandigheden gestorven. Hoewel de regering dit niet officieel herkent, duiden alle tekenen erop dat de regering oppositie leden arresteert en vermoordt. De repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen is erger geworden. In doorsnee, zijn in 2016 elke week 106 mensen gedood door de politie of van het leger. Sinds 2017 worden burgers niet langer door het gewoontelijke rechterlijke systeem beoordeeld, maar door militaire rechtbanken. Bovendien werden tussen april en eind juli 2017 alleen over 4000 mensen gewond aan de hand van de ordetroepen, en over 5000 mensen willekeurig gearresteerd. Foltering en erge mishandelingen worden ook gemeld. Zoals boven vermeld, worden zowel gewone betogers als leden en ondersteuners van de oppositie, en mensenrechten verdedigers willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Sinds de invoering van de "*wet tegen haat*" in 2017, wordt ook de vrije mening uiting sterk beperkt. Journalisten zowel als mensen die op sociale media hun oppositie tonen tegen de regering kunnen gearresteerd worden, op basis van deze wet.

(B) De onveiligheid

Venezuela is het gewelddadigste land ter wereld geworden, dat niet in openlijk oorlog is. Het land wordt zelfs door sommige bronnen als het gevaarlijkste ter wereld beschouwt (verzoekschrift, stukken 4 en 18).

Het aandeel moorden in Venezuela is 10 keer hoger dan de gemiddelde aantal. Caracas werd bovendien tot de tweede meest gevaarlijke stad ter wereld genoemd. Er is sprake van ernstige mensenrechtenschendingen, op alle vlakken. Men leest ook dat afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn. Dit wordt ook niet door de bestreden beslissing betwist, die erkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is. Niet alleen de politie maakt gebruik van geweld tegen burgers, maar ook vele verschillende andere actoren. Objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering het monopolie op het gebruik van geweld verloren heeft. Zoals door verzoekster verklaard, voeren verschillende gewapende banden hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uit. Er zijn tientallen van duizenden "*Colectivos*", die politiek en crimineel geweld mengen. Ze worden als "*véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla*" beschreven. Ze beheersen een groot deel van het Venezolaans grondgebied, controleren delen van de georganiseerde criminele netwerken, doden, persen af, en kidnappen. De *Colectivos* zijn gesteund door de regering, en voeren hun criminele activiteiten in absolute straffeloosheid uit. Hoewel ze bij het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, heeft de regering geen meer controle op hun activiteiten en misdaden. De *Colectivos* zijn niet alleen criminele bendes, maar ze steunen ook de regering door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie. UNHCR bevestigt dat er heden in Venezuela absolute en veralgemeende straffeloosheid heerst.

(C) De politieke veranderingen en erge spanningen

Uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is, dat Rusland, China, en Turkije de Maduro regering steunen terwijl de Verenigde Staten zowel als de Europese Unie en verschillende Latin Amerikaanse landen Juan Guaido steunen. De politieke situatie is zeer gespannen en absoluut onvoorspelbaar (verzoekschrift, stukken 9, 11 en 12). Bovendien heeft Nicolas Maduro en zijn regering de ordetroepen ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt. Juan Guaido heeft verklaard dat hij brigades creëren zal om zich tegen een tussenkomst van de Venezolaanse militairen te verdedigen. Op 23 en 24 februari 2019 waren er gewelddadige confrontaties tussen betogers tegen de Maduro regime en de militairen die de humanitaire leveringen tegenhouden bij de grenzen, waarbij 2 gedood zijn, en honderden gewond geraakt zijn. Volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo, "*zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld*", wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt. Rusland heeft bovendien op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas gestuurd. De Verenigde Staten hadden een paar dagen vroeger aangekondigd dat een militaire interventie in Venezuela steeds mogelijk is. Het risico op een militaire confrontatie blijft dus bestaan, en de onderhandelingen tussen de Nicolas Maduro en Juan Guaido blijven tot nu vergeefs.

(D) De erbarmelijke socio-economische situatie

Wat de socio-economische situatie betreft, is de situatie in de laatste maanden nog verslechterd. Deze situatie werd al door de COI Focus van 2018 als "*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*" karakteriseert. De verslagen hieronder geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de bestreden beslissing beweert, het de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. De COI Focus van 2019 meldt niets over de socio-economische situatie. Verzoekster meent dat dit een indicatie is, op zijn minst, dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verschillende objectieve bronnen bevestigen dat de socio-economische omstandigheden in Venezuela nog steeds precaire en ernstig verontrustend zijn (verzoekschrift, stukken 3, 11, 12, 13, 14, 15, 17 en 19). De Venezolaanse bevolking lijdt van een gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting. Door de oliecrisis werd de situatie in Venezuela alleen nog erger, doordat vele ladingen van geïmporteerde goederen niet konden aankomen, terwijl Venezuela afhangt van import om te overleven. Trouwens staat het land nu ook voor de uitdaging van de covid-19 crisis, en met de staat van de infrastructuur voor medische hulp, wordt de sanitaire situatie alleen nog moeilijker. Meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking is al ondervoed door de enorme inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. De inflatie is nog gestegen en bereikt nu 80.000 %. Verslagen melden dat de gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu door gaat. Er zijn geen officiële cijfers van de regering, maar vele bronnen bevestigen dat de grote delen van de bevolking aan ondervoeding leidt. Een studie van de NGO Human Rights Commission (voor de Zulia State) "*found that 72 percent of food items were in short supply in October and November, even as prices soared by 305 percent. The study concluded that Maracaibo residents suffer from all the aspects of food insecurity: concerns about acquiring the food; limited variety, quality and rations; and hunger. Nearly 75 percent of the homes surveyed reported that at least once over*

the previous three months, the adults and children were hungry but did not eat. Only 8 percent reported eating protein every day."

Bijna 90% van de Venezolaanse bevolking is onder de armoedegrens. De meesten kunnen onvoldoende voedingsmiddelen kopen, wanneer er iets te kopen is in de winkels. Sterfgevallen wegens ondervoeding stijgen. Bovendien zijn er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basisdiensten), waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt. Grote manifestaties werden georganiseerd om tegen de onbeschikbaarheid van deze basisdiensten te protesteren. Er is sprake van preciaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medische zorg ontbreekt. De publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer werken niet meer. Vrouwen en kinderen worden bijzonder hard getroffen door ondervoeding. Meer dan een op twee kinderen in Venezuela lijdt van ondervoeding, zoals door Caritas Venezuela vermeld wordt. Schoolbezoek door kinderen mindert steeds wegens de moeilijke situatie. In 2016 alleen zijn meer dan 11.000 zuigelingen gestorven door gebrek aan melkpoeder in ziekenhuizen, wat een verhoging van 30% betekent. Wat de toegang tot medisch zorg betreft, wordt bericht over het gebrek aan basismedicatie en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten (zoals dyphteria).

"We benadrukken dat verzoekster van een tumor aan de borst lijdt, wat niet door de CGVS betwist werd. Hoewel de tumor goedaardig is, moet verzoekster regelmatig medicamenten nemen om te genezen, waaraan we geen of onvoldoend toegang heeft in Venezuela."

De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. Ook toegang tot huisvesting is onvoldoende. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvalen. De Venezolaanse bevolking ontbreekt het aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren.

De "High Representative of the Council of the European Union" bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces en meldt: *"This only pushes further away the possibility of a constitutional negotiated solution while the political, economic and social situation in the country keeps getting worse and the impact of the crisis in the stability of the region is increasing"* (Zie Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019).

In tegendeel tot wat de bestreden beslissing beweert, ontbreekt het de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting.

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela.

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")".

Zij licht dit toe als volgt:

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoekster. Verzoekster ment dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Verzoekster is van mening dat de Commissaris generaal zijn onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

A-Betreffend de vervolgingen tegen verzoekster omwille van haar politieke activiteiten

Verwerende partij ment dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster wegens haar politieke activiteiten vervolgd werd door de regering. Verzoekster betwist dit ten stelligste.

Verwerende partij begint met de politieke activiteiten van verzoekster samen te vatten, om daarna te menen dat haar rol beperkt was. We herhalen dat ze onder anderen als jongerensecretaris, waardoor ze voor het werving van jongeren verantwoordelijk was, dat ze was vertegenwoordiger van haar partij in kiesbureaus tijdens verschillende verkiezingen was, dat ze deel nam aan protest marsen, dat ze flyers uitdeelde, en dat ze verder logistieke taken uitvoerde voor de oppositie. Ze toonde dus openlijk en in een officiële functie van lid haar steun aan de oppositie.

Deze elementen voldoen om door de regering vervolgt te worden. Zoals hierboven uitgelegd, en zoals door Uw Raad verklaart, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd.

We verwijzen naar arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat "burgers met een specifiek profiel - overheidscritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel - worden geviséerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de "Colectivos Chavistas". (pagina 11), en dat "iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert" (p. 11), zowel als dat "politieke tegenstanders en demonstranten geviséerd worden door de veiligheidsdiensten" (pagina 12).

Verder verwijt verwerende partij aan verzoekster dat bepaalde door verzoekster neergelegde brieven van de oppositie, waarin haar activiteiten vermeld werden, niet in originele vorm zijn. Verzoekster kon zich geen originele stukken doorsturen laten omwille van gebrek aan financiële middelen, maar zal proberen om ze zodra mogelijk aan uw Raad door te sturen. Ze bevestigt ook, zoals ze tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart heeft, dat ze deze documenten aangevraagd heeft bij de oppositie partijen voor wie ze gewerkt heeft, ze kan dus niet verantwoordelijk gemaakt worden voor de vorm van de brieven.

De brief van de CNE van 2018 vermeldt ook dat verzoekster voor de partij Avanzada Progresista opgetreden is omdat ze voor de Mesa Democrática Unida werkte (koepelorganisatie van verschillende oppositie partijen), en ze is dus ook een keer in dit kader voor de Avanzada Progresista partij opgetreden. Ze heeft dit niet vermeld omdat ze vaak voor de MUD voor verschillende oppositie partijen gewerkt heeft, maar altijd onder de koepelorganisatie van de MUD. Daarom heeft ze niet specifiek vermeld dat ze ook voor Avanzada Progresista gewerkt heeft.

Verder verwijt de GVS ook aan verzoekster dat ze op alleen een beeld verschijnt.

Verzoekster legt uit dat ze haar facebook profiel gewist heeft, omwille van haar problemen met de ondersteuners en leden van de regering. Ze had dus alleen nog maar een paar foto's over.

Verwerende partij verwijt ook aan verzoekster dat ze eens de jaar 2017 genoemd heeft in plaats van 2018 om de verkiezingen te situeren. Verzoekster herinnert dat ze tijdens haar onderhoud haar baby in de armen droeg en soms daardoor afgeleid werd, ze ment dat ze zich misschien daardoor vergist heeft. Ze is echter ook zeer gedetailleerd en constant geweest in haar verklaringen betreffend haar activiteiten voor de oppositie, zowel als jongeren secretaris, als vertegenwoordiger van de MUD in de stembureaus, als over de onregelmatigheden die ze vastgesteld heeft in de stembureau (zie persoonlijk onderhoud ppl 2 tot 14). Ze vertelde trouwens over 2 pagina's lang over haar activiteiten binnen de oppositie, zonder dat de CG VS er enige tegenstrijdigheid of vaagheid vindt. De CGVS blijkt minder rekening gehouden te hebben met alle details die verzoekster wel gegeven heeft, als met de kleine vergissingen of afleidingen die ze deed. In elk geval betwist de CGVS niet dat verzoekster politiek actief was voor de oppositie, maar ment dat haar rol te beperkt was om door de regering vervolgd te worden. Dit werd supra betwist.

Dit grief is subjectief en moet verworpen worden.

B-Betreffend de vervolgingen en bedreigingen tegen verzoekster als gevolg van haar politieke activiteiten

Verwerende partij ment dat de verklaringen van verzoekster betreffend de vervolgingen en bedreigingen tegen haar als gevolg van haar politieke activiteiten vaag en niet eensluidend zijn.

Verzoekster betwist dit.

Wat het moment van de woordwisseling met C. E. (lid van de colectivos) betreft volhardt verzoekster dat ze altijd uitgelegd heeft dat het in april 2019 gebeurde, toen ze op de markt was (op 12/04/2019 precies, want het was de verjaardag van haar nicht).

De beslissing vermeld dat verzoekster tijdens haar asielrelaas verklaart zou hebben dat ze de woordwisseling met deze man had toen ze in 2017 uit het verkiezingsbureau weggegooid werd door leden van de regering.

Verzoekster betwist dit echter, ze ment dat ze zich misschien vergist heeft met de datum en door de stress van de onderhoud 2017 in plaats van 2019 gezegd heeft, maar ze heeft nooit verteld dat C. E. aanwezig was toen ze uit het verkiezingsbureau weggegooid werd. Dit valt niet terug te vinden in het verslag van het gehoor (zie pp 10-11). Ze bevestigt dat zij de woordwisseling met hem had toen ze op 12/04/2019 op de markt was.

Ze preciseert ook dat ze niet wist wie hij was toen ze uit de stembureau weggegooid was, ze herkende hem alleen later toen ze de woordwisseling met hem had op de markt omdat ze een beeld van hem in de kranten gezien had (hij was als dader van een moord geïdentificeerd).

Verder verwijt de CGVS aan verzoekster dat ze eerst verklaart heeft dat haar aanvaring met S. in 2012 plaats vond, en later 2014-2015 zei. Verzoekster verduidelijkt echter dat S. in elke verkiezingen in het stembureau aanwezig was. en dat ze de eerste keer in 2014-2015 met Solange een aanvaring had (waarbij ze haar sloeg), maar dat ze haar eerder en nadien ook nog altijd verbaal lastig gevallen is.

De CGVS ment ook op pure subjectieve manier, dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen klacht tegen S. ingediend heeft, nadat ze haar in het gezicht sloeg. Verzoekster bevestigt echter dat haar familie haar ervan afraadde (RA p 15). wat normaal is, aangezien het haar nog meer problemen had kunnen brengen om een lid van de regering bij de politie aan te klagen, terwijl de politie zelfs bekend is om achter de regering te staan.

Wat de datum waarop haar huis door colectivos met stenen bekogeld werd, verklaart verzoekster dat dit herhaaldelijk gebeurde, en dat er bij elke verkiezingen problemen waren (haar huis werd bekogeld, ze werd verbaal of fysiek aangevallen...),n ze herinnert zich dus niet precies van de datum van elk gebeurtenis aangezien er velen waren.

Ten slot ment de CGVS dat de bedreigingen door C. E. onvoldoende zwaarwichtig zijn om als een vervolging of ernstige schade beschouwt te worden, omdat hij haar nooit fysiek aangevallen heeft. Verzoekster benadrukt echter dat hij haar impliciet met de dood bedreigd heeft, en dat het bekend is dat vele leden van de oppositie vermoord worden wegens hun politieke activiteiten. Trouwens was C.E. al bekend als moordenaar. Verzoekster is nadat ze door hem bedreigd werd gestopt met haar publieke activiteiten in steun van de oppositie, door angst dat C. E. zijn bedreigingen uitvoeren zou.

We verwijzen bovendien naar de Guide des Procédures, de welke meldt dat:

« Il n'est pas nécessaire que les arguments invoqués se fondent sur l'expérience personnelle du demandeur. Ainsi, le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autres membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte du demandeur d'être lui-même tôt ou tard victime de persécutions est fondée. Les lois du pays d'origine, et particulièrement la façon dont ces lois sont appliquées, sont également pertinentes » (§ 43).

« Mis à part les cas envisagés au paragraphe précédent, il appartient normalement à la personne qui réclame le statut de réfugié d'établir, elle-même, qu'elle craint avec raison d'être persécutée. On peut supposer qu'une personne est fondée à craindre des persécutions lorsqu'elle en a déjà été la victime pour l'une des causes énumérées dans la Convention de 1951. Cependant, la crainte d'être persécuté n'est pas censée être réservée aux personnes qui ont déjà été persécutées; elle peut être également le fait de celles qui veulent éviter de se trouver dans une situation où elles pourraient l'être » (§ 45).

(Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères À Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des Réfugiés Au Regard De La Convention De 1951 Et Du Protocole De 1967 Relatifs Au Statut Des Réfugiés, Réédité, Genève, Décembre 2011).

Dit redenering is van toepassing aan verzoekster.

De CGVS halt ook nog aan dat verzoekster het land met haar paspoort verlaten heeft kunnen, en concludeert eruit dat ze niet in de negatieve aandacht van de regering stond. Echter legt verzoekster uit dat ze wel het land legaal verlaten kon omdat ze niet onder een arrestatie bevel stond, wat geenszins betekent dat ze niet in de negatieve aandacht van de lokale overheden stond.

De grieven van de CGVS zijn subjectief en/of ongegrond en moeten verworpen worden.

C- Betreffend de socio-economische situatie van verzoekster

Verzoekster betwist dat zij niet in een mensenonwaardige situatie zou zijn in geval van terugkeer naar Venezuela. Verzoeker heeft inderdaad haar werk opgegeven, en door de huidige catastrofale economische situatie zou ze niet in stand zijn om een nieuwe baan te vinden. Haar familie kan haar en haar kinderen ook niet op duurzame manier ontvangen, omdat ze zelfs met economische problemen kampen.

Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in

bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018. <https://www.theguardian.com/world/2018/jul/25/venezuela-inflation-crisis-nicolasmaduro>).

Verzoekster bevestigt dat hij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.

We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context", Ook in de laatste Coi Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019, waarop zich de CGVS baseert, brengt de CGVS geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio economische situatie. Dit rechtvaardigt volgens ons dan ook ten minste een vernietiging van de beslissingen.

We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt.

Voor alle boven vermeldde redenen ment verzoekster dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van zijn asiel relaas niet draagkrachtig is en verworpen worden moet.

De verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Ten gevolge ment verzoekster dat het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoekster een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico lopen op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

"3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>

4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>

5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-deridedcensorship/4108673.html>

6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-withanother.php>

7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-deathvenezuela-opposition-politician-custody>

8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hungerpunishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-undernicolas-maduro/>

9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire. 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094

10. Human Rights Watch, *Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
11. The Guardian, *US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
12. BBC News, *Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo*, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>
13. The New-Yorker, *"Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point"*, 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>
14. BBC News, *"Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom"*, 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>
15. The Washington Post, *"Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation"*, 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24-db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>
17. Human Rights Watch, *World Report 2019- Events of 2018. Venezuela*, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>
18. CNN, *Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds*, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuelamost-dangerous-country-intl/index.html>
19. Al Jazeera, *"Venezuela petrol crisis worsens as US orders supply cut"*, 07/04/2020, <https://www.aljazeera.com/ajimpact/venezuela-petrol-crisisworsens-orders-supply-cuts-200408150330237.html>

2.1.3. In een aanvullende nota van 21 december 2020 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- COI Focus "Venezuela Situatieschets" van Cedoca van 15 mei 2020;
- Algemeen ambtsbericht Venezuela 2020 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van juni 2020;
- EASO-rapport "Venezuela Country Focus" van augustus 2020.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, vreest verzoekster bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens haar profiel van politiek opposant.

Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing stelt hierover in het algemeen het volgende:

"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."

De beschikbare landeninformatie over het algemene politioneel geweld door de Venezolaanse overheden en *colectivo's* bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport van augustus 2020 blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. De bewoordingen *"are likely to be in need of international refugee protection"* in de *"Guidance"* van UNHCR van mei 2019 doen geen afbreuk aan de individualiseringsvereiste die tevens wordt gesteld: *"depending on the circumstances of the individual case"*. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit verzoeksters verklaringen, samen beoordeeld met de voorgelegde stukken, blijkt dat haar politieke activiteiten niet geloofwaardig zijn. Thans liggen nog altijd geen originele stukken voor ter staving van haar politiek profiel, zodat de bestreden beslissing overeind blijft dat de drie documenten van CNE geen voldoende bewijs kunnen zijn voor haar jarenlange politieke activisme. Verzoekster volhardt slechts in een relaas dat op diverse punten als ongeloofwaardig werd bestempeld. Het argument dat zij zich misschien heeft vergist over het jaar waarin de presidentsverkiezingen werden gehouden omdat zij haar baby in de armen droeg, betreft een loutere, *post factum* bewering. Verzoekster, noch haar advocaat gaf immers enige opmerking bij het afsluiten van het interview dat dit hierdoor problematisch zou zijn verlopen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21). Het louter volharden in een ongeloofwaardig relaas werpt geen ander licht op de motivering van de bestreden beslissing. De omstandige motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier worden door de Raad overgenomen:

“Bij terugkeer naar Venezuela vreest u represailles van de autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen omwille van uw politieke activiteiten.

U verklaart dat u voor uw vertrek uit Venezuela jarenlang politiek actief was. In 2006 sloot u zich als lid aan bij Acción Democrática en in 2012 begon u voor de Mesa de la Unión Democrática (MUD) vrijwilligerswerk te doen, bestaande uit het maken van propaganda voor uw partij en de MUD en het deelnemen aan protesten. Vanaf 2017 begon u logistieke hulp te bieden bij protesten en verkiezingen. Tijdens de verkiezingen in uw land trad u meermaals op als lid van het lokale kiesbureau (CGVS, p. 10-11, 12, 15-16, 19). Uit uw verklaringen blijkt in ieder geval niet dat u een leidinggevend figuur was noch dat u een vooraanstaand criticaster was. Uw rol en uw politieke betekenis blijken dan ook beperkter dan dat u wil laten uitschijnen.

Bovendien moeten er een aantal kanttekening worden geplaatst bij het beeld dat u van uw politieke activiteiten schetst. U staft uw verklaringen met een aantal documenten, waaronder drie documenten van de CNE waarin u als waarnemend lid van het kiesbureau wordt vermeld en twee brieven opgesteld door politieke partij en vleugel waartoe u behoort. Een brief is van de hand van de secretaris generaal van Lara van Acción Democrática en dateert van 2 januari 2019. De andere werd opgesteld door de regionale coördinator van de MUD van de deelstaat Lara en dateert van 20 mei 2019. In de brieven van de CNE van 2018 treedt u op als lid van Avanzada Progresista. U hebt echter met geen woord gerept over deze partij. Daarnaast moet worden opgemerkt dat geen enkel van deze documenten in originele vorm werd afgeleverd, waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Er moet gewezen worden op enkele vormelijke aspecten in de documenten die dateren van 2018 en 2019. Zo valt de vermelding van uw naam in de twee brieven van de CNE van 2018 op en de vermelding van de datum in de brief van 20 mei 2019. Deze lijken in een kleiner lettertype te zijn geschreven dan de rest van de brief (behalve de vermelding op de brief van 15 december 2018) en bevinden zich ook iets lager dan de rest van de regel, wat laat vermoeden dat de documenten aangepast werden. Op de USB bevond zich eveneens een gescande versie van de brief van de MUD van 2 mei 2019. Hierin staat geen verwijzing naar de datum, maar wel "petición de parte de la interesada" of uitgereikt op vraag van de geïnteresseerde. Het toont duidelijk aan dat dit document werd aangepast. Corruptie valt dus in geen geval uit te sluiten. Dergelijke documenten kunnen niet alleen aangepast of gewijzigd zijn, ze kunnen ook op uw vraag zijn aangemaakt. Het feit dat u dergelijke documenten aflevert is dan ook onvoldoende bewijs voor uw jarenlange politieke activisme. Naast de documenten legt u nog een aantal foto's neer van uw activiteiten en die van de politieke vleugel waartoe u behoort. Enkel op een foto bent u zichtbaar. Dit is een foto van 2014 waarop u te zien bent met een spanbord. Op dit spanbord staat echter geen melding van Acción Democrática of MUD. De borden die te zien zijn in de andere foto van 2014 refereren evenmin aan een politieke partij of vleugel. Deze foto's kunnen dus niet zonder meer uw verklaringen staven. De overige foto's die u neerlegt, hebben betrekking op activiteiten van de oppositie in uw stad in 2019. Op geen enkele foto bent u te zien. Bijkomend moet ook worden opgemerkt dat u geen andere stukken neerlegt die uw verklaringen over uw politieke activiteiten kunnen ondersteunen. Dit is hoe dan ook opmerkelijk voor iemand die van 2012 tot begin 2019 betrokken was bij allerlei activiteiten van de oppositie in Barquisimeto. Verder is het ook opvallend dat u de presidentsverkiezingen meermaals in 2017 situeert (CGVS, p. 11 en 18) terwijl deze in 2018 plaatsvonden. Ook de documenten die u voorlegt, hoewel hier eerder bedenkingen bij gemaakt werden, spreken over uw aanwezigheid in het kiesbureau in 2018. Door dit alles rijst de vraag rijst of u wel degelijk dermate politiek actief was als u beweert.”

“De feiten die zich voordeden in Venezuela kunnen als volgt worden samengevat. U verklaart dat tijdens de vele protesten in de stad de ruiten van uw huis met stenen werden bekogeld door colectivos en dat u tijdens een betoging een rubberkogel in uw been kreeg. Verder stelt u dat u meermaals samen met nog andere vertegenwoordigers van de oppositiepartijen al of niet met geweld uit de kiesbureaus te zijn gehaald. U werd een keer fysiek aangevallen door een regeringsgezinde buurtbewoonster S. en nadien ook meermaals verbaal omwille van uw politieke kleur. U werd op de markt bedreigd door C. E., die deel uitmaakt van de colectivos en later ook achter de moord op een politieagent bleek te zitten maar alsnog vrijuit ging (CGVS, p. 10-11).

Bij dit alles moet eerst en vooral worden opgemerkt dat uw verklaringen over bepaalde feiten niet eensluidend en op sommige vlakken ook vaag zijn en dat uw reactie op de geweldpleging tijdens de verkiezingen weinig aannemelijk is. Dit alles ondermijnt in zekere mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo vermeldt u tijdens het asielrelaas dat u ten tijde van de presidentsverkiezingen in 2017 een woordenwisseling had met een persoon die deel uitmaakte van de colectivos, meer bepaald C. E. Daarna stelt u dat u een bedrijf oprichtte en zes maanden doorbrengt op Avenida Lara. Vervolgens verklaart u op 12 april 2019 in La Carucieña te zijn aangesproken en bedreigd door diezelfde persoon van de colectivos. Hij zegt u op dat moment dat u beter kunt stoppen met uw activiteiten. Wanneer u hem antwoordt dat uw politieke vleugel zal winnen en de regering zal omverwerpen, waarschuwt hij u dat u dan zal moeten instaan voor de gevolgen. Later, bij het overlopen van de verschillende feiten, brengt u een andere versie. Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over de woordenwisseling met C. E., weidt u uit over de man zelf. Vervolgens wordt u gevraagd in detail te vertellen over de feiten die zich in het kiesbureau afspeelden. U zegt dat u er een woordenwisseling ontstond nadat u zag dat de cijfers niet overeenstemden met de cijfers uit de boeken. Vervolgens haalde een groep van 15 personen onder wie C. E. u uit het kiesbureau. Dit alles is vrij algemene weergave zonder dat u hierbij details of specifieke elementen aanhaalt. Gevraagd wat C. E. u vertelde, antwoordt u dat hij u op dat moment enkel geslagen heeft en er niet gesproken werd. De woordenwisseling, stelt u, vond pas later plaats, met name in april 2019 (CGVS, p. 10-11 en 16-18). U wijzigt dus het moment van de woordenwisseling, nadat u het eerst twee keer tijdens de verkiezingen in het kiesbureau situeert. De woordenwisseling is niet het enige feit dat u naderhand op een ander moment in de tijd kadert. Zo situeert u uw aanvaring met S., waarbij ze u sloeg, in eerste instantie in de verkiezingsperiode van 2012. Later stelt u dat dit in 2014 of 2015 gebeurde en dat ze nadien enkel nog verbaal gewelddadig was tegen u (CGVS, p. 10, 14-15 en 19). Dit is echter niet de enige opmerking die bij de aanvaring met S. kan worden gemaakt. Ook bij uw reactie op de fysieke agressie in het kiesbureau kunnen vraagtekens worden geplaatst. U ontkent namelijk aangifte te hebben gedaan van de geweldplegingen die u en anderen ondergingen in het kiesbureau. De reden hiervoor was, volgens uw verklaringen, dat u de identiteit van de daders niet kende. Het enige wat u deed, was berichten over de intimidaties en bedreigingen van de colectivos in de ochtenduitzendingen van de radiozenders over La Carucieña. Wat S. betreft, haalt u aan dat ze een ouder persoon was die u enkel bij voornaam kende en dat uw familie u adviseerde geen verdere stappen te zetten (CGVS, p. 14-15 en 18). Toch kunnen deze redenen onvoldoende uw gedrag ten aanzien van S. uitklaren. Het feit dat u de achternaam van de vrouw niet kende, hoeft niet te betekenen dat u geen klacht tegen haar kon indienen. U wist immers wel waar ze woonde en bovendien lijkt het niet onmogelijk te zijn geweest om haar naam als vertegenwoordigster van de PSUV in het kiesbureau te weten te komen. Hiertegen werpt u op dat u handelde naar het advies van de religieus ingestelde familieleden bij wie u inwoonde en die u tevens adviseerden uw politieke activiteiten te staken (CGVS, p. 15). Dit is hoe dan ook onvoldoende ter verantwoording. Voor het overige slaagt u er niet in het moment in de tijd te situeren waarop uw huis met stenen werd bekogeld. Tijdens het asielrelaas situeert u het in de periode tussen 2013 en 2016. Wanneer u later specifiek gevraagd wordt naar een tijds kader, zegt u dat het plaatsvond tijdens de protesten van 2014-2015 of 2015-2016 (CGVS, p. 16). Van iemand als u die nauw betrokken was bij de protesten, die eraan deelnam en ze mee hielp organiseren, zou dan ook verwacht worden dat u dit incident beter in de tijd kunt plaatsen. Het geheel van bovenstaande vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De feiten die u aanhaalt zijn niet alleen vaag of weinig eensluidend. Ze zijn op zich ook onvoldoende zwaarwichtig om te worden gecategoriseerd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u specifiek en systematisch werd gevisieerd door het regime of regimevoorstanders. De persoon voor wie u de grootste vrees koestert, heeft u slechts een keer persoonlijk benaderd en dit in april 2019. Daarbij ging het om een verbale intimidatie. U haalt verder geen andere benaderingen van de man aan waarbij u specifiek werd gevisieerd. Uw verklaring hiervoor is dat u niet meer zo vaak de straten op kwam in 2019 en u uw werkzaamheden achter de schermen uitvoerde. Daarbij komt nog dat u zich op het moment van de intimidatie door C. E. alweer zes maanden in La Carucieña woonde (CGVS, p. 18).

Indien de man u werkelijk viseerde, zou er worden verwacht dat hij u veel eerder had proberen te benaderen. Zijn laattijdige reactie wijst er dan ook op dat u niet dermate onder de negatieve aandacht stond van de colectivos of de autoriteiten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politiek activisme voor Acción Democrática en de MUD niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Uit uw verklaringen en de stempels in uw paspoort blijkt bovendien dat u in 2018 en 2019 het land meermaals probleemloos en op vertoon van uw Venezolaans paspoort kon in- en uitreizen. Zo verklaart u dat u in 2018 twee keer legaal reisde naar Colombia voor medicijnen en haalt u bij uw definitieve vertrek in 2019 geen noemenswaardige problemen aan op de luchthaven in Maiquetía. Over dit laatste verklaart u dat uw koffers, het zwangerschapsverslag en het attest van uw zoon werden nagekeken en dat er verder geen andere controles plaatsvonden (CGVS, p. 8-9). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van een oppositiepartij en uw vroegere politiek activisme.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De paspoorten en identiteitskaarten van u en uw zoon vormen enkel een bewijs voor uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten en foto's met betrekking tot uw politieke activiteiten en die van uw politieke partij werden hierboven al besproken. De USB en de overige foto's bevatten beelden van de arrestatie van uw vermeende vervolger en zijn handlangers in de context van de moord op een politieagent. Deze beelden kunnen dan wel een beeld weergeven van de man die u vreest, maar ook niet meer dan dat. Er kan op basis hiervan geen verband worden gelegd tussen deze persoon en de intimidatie die hij naar u toe geuit heeft. De USB bevat verder nog alle andere documenten die u hebt neergelegd, behalve de brieven van de CNE en Acción Democrática. Verder zijn er nog andere video's en foto's van protesten en van waterverdeling op terug te vinden, maar u bent nergens op te herkennen."

De redenering dat verzoekster onder de vervolgingsgrond "omwille van het behoren tot een sociale groep" valt, wordt onvoldoende concreet toegelicht. Bovendien blijft verzoekster in gebreke een geloofwaardig relaas aannemelijk te maken.

Bijgevolg, verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar ongeloofwaardige, minstens uiterst beperkte, politieke activiteiten als opposante.

Daarom kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en wordt geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het EHRM hierover.

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, §§ 79-81). Zo moet de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de

nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v. Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, § 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven zoals beoordeeld in punt 2.3. van dit arrest, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in Venezuela wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verzoekster toont echter niet aan dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekster laat de motivering over haar persoonlijke situatie ook ongemoeid. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U verklaart immers dat u niet kan terugkeren naar uw land uit vrees dat u geen dak boven uw hoofd zou vinden, uit vrees voor een gebrek aan voedingsmiddelen en uit vrees voor uw gezondheid en die van uw kinderen. Voor uw zoon vreest u daarnaast dat hij geen werk zal kunnen vinden met zijn diploma (CGVS, p. 20). Wat de huisvesting betreft moet erop worden gewezen dat u en uw zoon op een periode van zes maanden na altijd bij familieleden in La Carucieña hebben ingewoond. U trok opnieuw bij hen in nadat uw bedrijf failliet was gegaan en u de huur op Avenida Lara niet langer kon betalen (CGVS, p. 4 en 19). Wat uw vrees voor uw gezondheid en die van uw kinderen betreft, stelt u dat de kans bestond dat u in het kraambed was gestorven, mocht in Venezuela zijn gebleven. Ook vermeldt u dat u mogelijk een bovenbuikbreuk heeft, wat u hier in België medische ging laten opvolgen. U brengt echter geen medische documenten aan waaruit blijkt dat u of uw kinderen zouden lijden aan ernstige en/of chronische gezondheidsproblemen. Uw vrees dat uw zoon geen werk zal kunnen vinden met zijn diploma is vooralsnog hypothetisch en ver toekomstgericht.

Uw zoon is momenteel immers 12 jaar oud. Bovendien is dit element noch uw gezondheidstoestand op zich een element dat als dusdanig valt onder de bepalingen overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U toont daarnaast niet aan dat u en uw kinderen meer dan andere Venezolanen zou worden getroffen door de crisis en voedselschaarste die op dit moment in Venezuela heerst. In uw geval moet rekening worden gehouden met het gegeven dat u in het verleden een beroep hebt gedaan op uw familiaal netwerk. Zo slaagde u er dankzij een uitgebreid netwerk aan familieleden erin het nodige geld te verzamelen voor uw reis naar België en die van uw zoon. Daarnaast moet ook worden aangestipt dat u een groot aantal familieleden hebt die legaal in België verblijven (CGVS, p. 7-8)."

De vermelding in het verzoekschrift (p. 17) dat zij aan een tumor in de borst lijdt, is een materiële vergissing. Dit element werd nooit door verzoekster aangebracht en wordt op geen enkele wijze gestaafd.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Waar verzoekster nog een vrees aanhaalt om te worden besmet met het Covid-19-virus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar Venezuela wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak "*M'bodj*" (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van de bewering, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivo*'s in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren.

Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster geboren en getogen is in Barquisimeto, Lara. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het betoog in het verzoekschrift dat slechts op algemene wijze ingaat op de veiligheidssituatie werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP